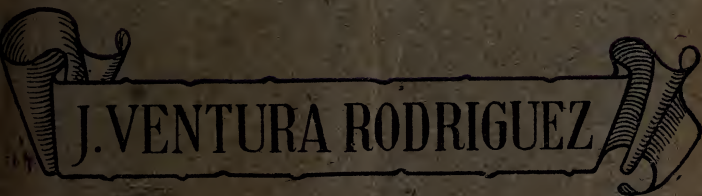

EL MEU NOI

Comèdia catalana
en un acte i prosa

J. VENTURA RODRIGUEZ

JOAN VENTURA RODRIGUEZ

EL MEU NOI

Comèdia en un
acte i en prosa

IMPREMPTA "PERFECTUS"

TRAVESSERA, 22, (G.)

BARCELONA

1921

EL MEU NOI

—

**:: Queda, fet el diposit que
exigex la Llei i reservats
tots els drets.**

Aquesta obra fou representada per primera volta, amb bon exit, en el "Gran Teatre Espanyol" el 17 de Juny de 1921 baix el següent repartiment:

<i>Gracieta</i>	Visita Lopez
<i>Roseta</i>	Dolors Plá
<i>Vicentó.</i>	Josep Font
<i>Sr. Rius</i>	Alphons Arteaga
<i>L'Antonet</i>	V. Zanon

Direcció: Josep Santpere

La primera companyia que ha representat aquesta comedia fora-ciutat ha sigut la «Bové-Torner» amb aquest repartiment:

<i>Gracieta</i>	Laura Bové
<i>Roseta</i>	Laura Gassó
<i>Vicentó.</i>	Lluis Torner
<i>Sr. Rius</i>	Josep Comas
<i>L'Antonet</i>	S. Pelegrí

Direcció: Lluis Torner

PERSONATJES

La Gracieta	18 anys
Senyora Roseta.	50 »
Vicentó	23 »
Senyor Rius	60 »
L'Antonet	26 »

DESCRIPCIÓ ESCÈNICA

L'escena representa una habitació en botiga, amb finestra i porta vidriera que dona al carrer, per on, a ser possible, s'hi veu a l'altra banda una tenda de robes que es la del senyor Rius.

Una taula de menjador a l'esquerra, amb un test amb planta. Cadires pels voltants i a la dreta una tauleta de costura, una maquina de cusir, cadires mitjanes, robes de modista i un maniquí. La Gracieta estarà cusint: es un dia clar. Del sostre hi penjarà un fil ferro i d'ell una gavia amb un ocell.

De tant en tant, es veurà passar pel carrer quiscun transeunt que mai goaita cap a l'escena ni s'atura.

ESCENA PRIMERA

Gracieta i senyora Roseta

(La Gracieta estarà cusint quan entra sa mare, la senyora Roseta, que ve carregada de la plaça i posa el cistell demunt de la taula).

ROSETA

Ja et dic jo! Aviat no's podrà anar a la plaça!
Tot está als ulls de la cara!

GRACIETA

Doncs no li arrendo la ganancia si haguessim
d'anar per les botigues...

ROSETA

Ja cal que ens afanyem.

GRACIETA

Prou que m'afanyo, mare. Tot lo sant dia cusint i devegades les santes nits també.

ROSETA

Es prou trist el destí de les dones quan queden soles al mon. Encare que s'escarracin, si volen quedar bé amb tothom.....

GRACIETA

No s'amoïni per mí. No'm fadigo per are. Soc jove i el treball es mitja vida.

ROSETA

D'aixo m'exclamo:... de que no mes sigui mitja.

GRACIETA

Que hi farem?

ROSETA

Res. El nostre mal no te adob. Fins que tu facis un pensament...

GRACIETA

Mare!

ROSETA

Vui dir un pensament ben fet. (*Amb molta naturalitat*) Sabs qui m'ha donat expressions per tu?... L'Antoneta de la badella! Em sembla un bon xicot.

GRACIETA

(*molt displicent*) Ai! L'Antoneta de la badella!... No em vingui amb un home que a mig dematí ja no sab que fer...

ROSETA

Es bon noi....

GRACIETA

No m'encanta.

ROSETA

I guanya el que vol.

GRACIETA

Per are, mentres sigui solter: pero esperi que

es casi... Si la muller va per la parada, aclarirà la parroquia com si fos un espanta-mosques.

ROSETA

No anant-hi...

GRACIETA

(senzillament) Sí no hi va, pitjor per ella.

ESCENA II

—

(Els mateixos i en Vicentó, que ve per el fons amb un trajo per criatura (marinera) a la ma i una cinta mètrica al coll.)

VICENTÓ

(deturant-se a la porta) Bon dia i bon hora. Ja torno a ser aquí.

ROSETA

(tot i recullint lo que instintivament havia anat treient del cistell) Endevant Vicentó. Tu ets com de casa...

VICENTÓ

(avençant) Mercés! Mercés!... (es bastant ti-

mit i li costa bastant dir les coses, però quan les diu, les diu depressa) El pare diu que aquesta marinera...

ROSETA

(interrumpint-los i a punt d'anarsen cap a les altres habitacions. A la seva filla) Avui si que et faré un dinar que te'n lleparás els dits...

GRACIETA

Si, que es?

ROSETA

No t'ho vull dir. Es una *sospresa*.

GRACIETA

(amb senzilla resignació) Com vulgui *(Roseta se'n va)*

VICENTÓ

(atreuint-se a intervindre en la conversa) Millor dona si es una sorpresa... *(Gracieta el mira simpàticament)* Las sorpreses sempre... venen de nou..; perque quan un ja sab una cosa... com que ja la sab... doncs... no li fa l'efecte *(veient que s'ha ficat en un jardí i passant al recado que li dú)* El

pare diu que aquesta marinera sangrant-la una mica d'abaix... potser farà mes bon efecte.

GRACIETA

Es veu que el teu pare quan l'ha tallada ja sabia el que es feia... perque no li ha fet l'efecte.

VICENTÓ

(com discolpant a son pare) Es que es tracte d'un encarreg d'una mica de compromís

GRACIETA

Ja ho veig ja. Amb aquesta, son sis vegades que vens per la mateixa peça.

VICENTÓ

Set vegades; set.

GRACIETA

Tant se val: are que els botons, are que el coll, are que la sangria. Us hi mireu massa. Si els vostres parroquians son dels que ho deixen tot per darrera hora, amb la vostra trigança, hauran d'anar despullats pels carrers dos o tres dies. Digali que ja li faré.

VICENTÓ

Oh, es que m'ha dit que m'esperés...

GRACIETA

Fins que et faci la sangria... Bé, home: bé.

VICENTÓ

Aixis es que si ho pots fer de seguida i una mica depresseta... t'ho agrairé.

GRACIETA

Val mes que diguis que tens ganes d'anarte'n.

VICENTÓ

No es aixó... no es aixó: tot ho enteneu al revés les dones

GRACIETA

Doncs no t'entenc.

VICENTÓ

Jo tampoc m'entenc

GRACIETA

El cas es que ho faci corrents (*En Vicentó veu a son pare que ja fa estona que s'está pasejant pel carrer observant lo que fa el seu fill*) (*Li fa un gest com volent dir que no s'impacientí*) Que et passa noi? Sembla que estás un xic nerviós!

VICENTÓ

(*dissimulant*) No... Es que feia «adeu-siau» a un amic que ha passat... (*tornant cap el seu recado*) El pare m'ha enviat...

GRACIETA

(*Interrompent-lo*) Si, perque sangri la marinera...

VICENTÓ

Si, però de pas... (*Torna a fer gestos a son pare. La Gracieta ho adverteix, però fa com qui no se'n adona*) M'ha dit... diu... ves-hi (*parlant novament tot seguit*) Jo, per aquestes coses enviaria el dependent... pero el pare vol que vingui jo.

GRACIETA

Perque si hi ha una mica de descans, el disfrutis tu.

VICENTÓ

Que vols que faci l'home (*una altre pantomima amb son pare, que no deixa de mirar-los*)

GRACIETA

Un altre amic?

VICENTÓ

Oi, que es casualitat? Un altre.

GRACIETA

Potser están d'enterro els teus amics, que van tant plegats.

VICENTÓ

(*Volgent-la convencer de que eren amics*) De serio! De serio (*Pausa*) Tu no vas mai al ball veritat?

GRACIETA

Mail

VICENTÓ

Quina llástima!

GRACIETA

Que vols dir que es molt divertit?

VICENTÓ

Vetaquí una cosa que no la sé. Vull dir que es llástima que ni tu ni jo ballem perque... potser ens divertirem.

GRACIETA

Ah, potser... potser si.

VICENTÓ

(*entrant en acció*) Sembla mentida que amb tantes festes i festetes a n'el carrer... ni tu ni jo...

GRACIETA

Que hi vols fer-hi.

VICENTÓ

Perque vosaltres ja fa bastants anys que hi viviu en aquesta casa.

GRACIETA

No tants com vosaltres aquí devant.

VICENTÓ

A casa en fa mes de trenta.

GRACIETA

Nosaltres no, uns quinze.

VICENTÓ

Encare m'en recordo de quan jugavem de criatures... Tenies un bon genit.

GRACIETA

Com totes... Tu sempre has sigut simpatic

VICENTÓ

Vols dir?

GRACIETA

(enseyant-li fins on sangra la costura) Que et sembla, estarà prou bé aixís?

VICENTÓ

Fes-ho com te sembli *(reparant un altre volta en son pare a qui, sense adonar-se'n, fa un geste acompanyat de paraula)* Ja vaig home!

GRACIETA

A qui ho dius? (*Es tomba i veu a n'el pare d'en Vicentó, qui de cop i volta fa el dissimulat*)
A ton pare? Ja es deu creure que está llest. Ves, diga-li qu no va tant depressa com se pensa.

VICENTÓ

(*Donant-li la raó però pensant per ell*) Es clar que no es pot anar al pas que ell vol... (*Tornant a lo seu*) De vegades jo m'he dit: que es estrany! la Gracieta, tan entenimentada, sempre a casa...

GRACIETA

On vols que vagi?

VICENTÓ

Naturalment. Però com que a les noies a la teva edat sembla que les punxin a casa...

GRACIETA

No et creguis: cusint, cusint... també m'hi punxo devegades.

VICENTÓ

Digas que deu venir un eixam d'abelles a xu-
clarte la sang?

GRACIETA

Aixó si que es una finesa dolça.

VICENTÓ

Perdoneme-la. N'he fet un grà massa.

(Paussa)

GRACIETA

A voltas enraonas que sembla que vas a dir
moltes coses... i al cap d'avall no dius res.

VICENTÓ

Oi, que si?

GRACIETA

I aixó que tens anomenada de xerraire.

VICENTÓ

Jo no se dir res, si no es a la botiga. Alla no
tinc por d'enraonar ni massa ni poc... Parlo d'es-

ma... pero quan hi ha una cosa que em preocupa...

GRACIETA

Si em vols creure a mi, lo que et preocupi... deixaho correr. Tampoc se'n treu res.

VICENTÓ

Ja tens raó, ja.

ESCENA III

Dits i l'Antonet (pel fons)

ANTONET

(deturant-se a la porta) Amb permis?

VICENTÓ

(per ell tot sol) Are que em començava a explicar...

GRACIETA

(amb contrarietat) L'Antonet! *(Amb afectada amabilitat)* Deu lo quart. Passi, passi.

ANTONET

(avença de seguida i sense que el preguin s'assenta aprop d'on seu la Gracieta; En Vicentó es retira a un costat, timidament) Amb permís.

GRACIETA

(aixecant-se) Si vol que cridi a la mare?

ANTONET

(sempre molt decidit) Com vulgui, pero no n'hi ha necessitat! Deixi-la estar si está enfeinada. Venia no mes per preguntar-li si es seu aquest mocador que he trobat al demunt de la taula de la plaça *(Li ensenya un mocadoret de butxaca que la Gracieta examina)*.

GRACIETA

No senyor...

ANTONET

Doncs deu ser d'un altre *(ràpidament)*

GRACIETA

Segurament.

VICENTÓ

(Bo i cercant la porta, després de la mímica que ha sostingut amb son pare, volguent-li donar a entendre que ja estaria llest si no haguessin vingut visites) Ja torno, jo.

GRACIETA

No cal que... Estará de seguida *(En Vicentó se'n va i es queda al front de la casa, en el carrer, parlant amb son pare).*

ANTONET

(amb despreocupat interés) Que es el seu promés, potser?

GRACIETA

(no sabent si afirmar o negar) Ai, no senyor, no.

ANTONET

Me'n alegro. Si no convé, fora.

GRACIETA

(mig molestada per l'aire resolt de l'Antonet)
Jo no li he dit tant.

ANTONET

Doncs jo encare li dic mes. Vosté es una noia maca... mes que maca!, gentil, reposada, que merex un home que la sápigam estimar força.

GRACIETA

Vosté em vol fer favor....

ANTONET

Si fos tan facil que m'el fes vosté a ne mi. Gaire-be sense coneixer-la, no mes que de veure-la... li he anat posant una voluntat tant gran... No li diu la seva mare que sempre li pregunto per vosté?

GRACIETA

De vegades

ANTONET

Sempre! Sempre! I escolti lo que li dic. Si vosté em fes una mica aixís de cas... em sembla que faria tot seguit un cop de cap...

GRACIETA

Si que corre...

ANTONET

A tota marxa.

GRACIETA

(*Per acabar*) Com que tinc un xiquet de feina, si vol, cridaré a la mare.

ANTONET

No, ja la deixo. (*S'aixeca al veure que la cosa no està prou a punt, pero sense desmai*) Miri, me'n entorno a la plaça perque, a la parada, hi tinc, en un got, un pom de clavells vermells, mes encessos que el foc. Els hi portaré.

GRACIETA

(*declinant l'obsequi*) Ai, no senyor, no, No es molesti.

ANTONET

Per are no mes li demano que els posi amb aiga.

GRACIETA

No senyor, no.

ANTONET

No ho faci per mi: faci-ho pels clavells.

VICENTÓ

(que ha anat entrant al veure que l'Antonet es disposa a anar-se'n) Ja está aixó? Ja está aixó?

GRACIETA

Permetim: haig d'acabar una feina *(s'asseu)*

ANTONET

En paus *(Es torna a mirar el mocadoret que treu novament de la butxaca)* No se pas de qui deu ser aquest mocador *(a la Gracieta)* Dispen-si'm *(a n'en Vicentó, que li contesta no mes amb el cap)* Passi-ho bé, jove *(a la Gracieta novament)*
Adeu!

(Se'n va)

ESCENA IV

Gracieta i Vicentó

VICENTÓ

(acostant-se novament a la Gracieta i seient al

seu costat) Parlavem de les abelles... i zuuuuum
... es presenta el burinot.

GRACIETA

(sense donar-se'n compte, amb senzilla emoció) Tens raó que parlavem de les abelles...
deiem?

VICENTÓ

(que no es treu del cap la visita de l'Antonet)
Ves, quina ocurrencia...! Qui es aquest subjecte?

GRACIETA

Un carnicer. Tothom el coneix: l'Antonet de
la badella. Fa els diners a cabaços.

VICENTÓ

Deu fer els kilos a unces.

GRACIETA

Qui sab Mare de Deu!

VICENTÓ

Ha vingut molt decidit.

GRACIETA

No ho sabs be prou!

VICENTÓ

(*amb molt d'interés*) Que t'ha dit?

GRACIETA

(*clavant l'espina*) Que jo li agradava molt... que sempre pensava amb mi... Res: que si em descuido sortim d'aquí plegats, fent braçet i de cap... cap a la Vicària.

VICENTÓ

Quin atreviment!

GRACIETA

Potser si que li agrado?

VICENTÓ

Encare que sigui aixis. Hi han homes que són ben poc escrupulosos. Es pensen que totes les dones son iguals i que se'ls hi pot dir tot de la mateixa manera, sense miraments, sense por d'ofendre..

GRACIETA

No m'ha ofes pas.

VICENTÓ

(volguent-li treure merits) A voltes aquestes coses quan se senten de debó, un les vol dir... i no pot. Se li fa un nus en el gargamelló... que no hi pot passar ni mitja paraula. *(El senyor Rius, pare de'n Vicentó, torna a fer-li indicacions desde fora).*

GRACIETA

El teu pare ja et torna a fer senyals amb la telegrafia sense fils. *(Donant-li la marinera que ell encara no pren)* Te, dona-li, ja está llest.

VICENTÓ

(dient-ho d'esma, sense ficar-se en la feina) Pot ser que ho sangressis una mica mes?

GRACIETA

A n'aquest pas no acabariem ni el dia del Judici... Jo haig de trevallar per viure...

VICENTÓ

(Una mica escorregut) Ja ho se Gracieta... pero es que jo... sabs...

GRACIETA

(*Amb incontinenta vivor*) A ne tu també sembla que se t'hagi apretat massa el nus de la corbata.

VICENTÓ

...Voldria dir-te una cosa.

GRACIETA

Ja t'escolto... però digues d'una vegada.

VICENTÓ

Quan vaig a dir-t'ho... Em costa molt... ho pots creure...

ESCENA V

Gracieta, Vicentó i el senyor Rius

SENYOR RIUS

(*cançat d'estarse al carrer i no poguent sopor-
tar un minut mes la timidesa del seu noi, entra molt
decididament, i parla amb tó brau*) (*dirigint-se al
seu noi*) Et declares o no et declares? Ja estic de
les teves moxigangues fins a la punta dels ca-

bells... Per ço t'he fet anar deu anys a l'Iberic...
i a francès... i a dibuix...? Que t'ensenyaven?...

VICENTÓ

De tot... pero d'aixo no.

SR. RIUS

*(girant-se de cop i volta vers la Gracieta, a qui
l'actitut que adopta gairebe l'esvera de moment)*
S'ha declarat o no?... Ja t'ho ha dit que t'estima
amb tota l'anima, que no pot viure sense tu?...
No?... Dons ja t'ho dic jo... aixis *(com indicant a
son fill com se fan les coses)* Al gral... al gral... El
meu noi, m'entens...

VICENTÓ

(demanant clemencia) Pare!

GRACIETA

(amb humil mig avergonyiment) Senyor Rius!

SR. RIUS

(amb to ampulós) El meu noi... está cegament
enamorat de tu, com els peixos ho están de la
mar... que si els en allunyen s'ofeguen. Ni menja,
ni dorm, ni canta, ni balla... Tu fas per casa: No et

coneixem pas de quatre dies... Ens convenis i no ens pots dir que no (*s'abraça amb el seu fill pero donant la care a n'el seu adversari, la Gracieta, i prenent tot seguit un aire mig sentimental*) Perque si ens diguessis que no... ens faries mes mal del que et pensesis...

GRACIETA

(*confosament*) Diré a la mare que vingui...

SR. RIUS

(*a n'en Vicentó*) Que hi dius tu?

VICENTÓ

(*sense atrevirse*) Que si... que si...

SR. RIUS

(*escarnint-li el posat*) que si... que si... (*a Gracieta*) I tu que hi dius?

GRACIETA

Que no...

SR. RIUS

(*amb exaltada contrarietat*) que no?

GRACIETA

Que no puc resoldre res sense la mare... (*disposant-se a cridar-la*)

SR. RIUS

No la cridis; no la cridis. Ja hi parlaré jo amb ta mare. (*anant-se'n cap a la dreta*) Senyora Roseta! Senyora Roseta?

(*Se'n va*)

ESCENA VI

Gracieta i Vicentó

(*Ni l'un ni l'altre gosan mirar-se davant de l'explosió que ha tingut el volcà de llur amor*).

GRACIETA

Quina sofocació!

VICENTÓ

Jo també m'he sofocat. Vaja una sortida la del pare.

GRACIETA

(mig enfadada) Quina entrada dirás.

(Gracieta s'assenta aprop de la taula del menjador i en Vicentó va donant-hi la volta fins a deturar-se darrera d'ella.)

VICENTÓ

Quan me semblava que les coses no es feien com les feie l'Antonet de la badella... arriba ell... i em fa fer aquest paperot. Molt me temia que en fes una de les seves. M'ha enviat set o vuit cops... no mes per que et digués lo que jo no gosava dir-te.

GRACIETA

Els pares tenen una autoritat que han de respectar els fills... però no els hi han de governar el cor.

VICENTÓ

(Amb dignitat) El meu no el governa.

GRACIETA

Al menys ho sembla. I si t'ho haig de dir amb tota franquesa... m'ha dolgut moltíssim lo que heu fet.

VICENTÓ

Lo que hem fet?

GRACIETA

No crec que us hagi donat peu...

VICENTÓ

Ni el peu, ni la ma. (*Afectuosament*) No t'enfadis.

GRACIETA

A mi tant se m'endona que tinguis o no una inclinació per mi... però, no tenint-la, suposar-la, no mes que per sometre't a las exigencias o conveniencias del teu pare... No está ben fet, Vicentó, no está ben fet.

VICENTÓ

Com vols que t'ho digui que lo que ha dit el pare ho sotscric jo?

GRACIETA

Un enamorat no es notari.

VICENTÓ

El notari que jo et puc oferir es la meva pa-

raula d'home honrat. No tombis el cap... no em guaitis... que els teus ulls tenen una claror d'inmensitat com un cel que no s'acabés mai mes. I veient tant troç de cel, la veritat, perdo el mon de vista...les cames en flauegen... la llengua se'm nua... No et tombis... no em miris...

GRACIETA

Ni el teu pare ni l'Antonet de la badella s'hi deuen haver ficsat amb els meus ulls, que de seguida hi han vist un altre mon per conquistar...

VICENTÓ

No et riguis de mi. El pare coneix els meus sentiments com jo mateix, tant grans, tant arreats, com petit es el meu esperit. Per això ha fet o que ha fet. Per la meua felicitat. Perdona-li, vols?

GRACIETA

Ja está perdonat.

VICENTÓ

Tanta vergonya em fa dir-te que t'estimo tant.. com haver estat tants anys callant la meua passió. M'has fet por...

GRACIETA

Tinc dimonis a la cara...?

VICENTÓ

Al contrari, ets un angel: però es que a ne mi en fan temor els angels... com tot lo que no me-reixo... Are mateix, si pogués, faria amagar el sol, vindre la nit fosca, silenciosa... i en mig de la quietut solemne, sense sapiguer que m'escoltessis...

GRACIETA

Vols que me'n vagi?

VICENTÓ

(pregant) Vui que m'escoltis... Jo et diria que t'estimo des de qui sab quan... que cluco els ulls i tremolo, perque veig els teus en el nimbe rosat, alli dintre, com tremolen combatent amb les meves idees..., que per mi tots els indrets condueixen an allá on tu et trobes; totes les flors se diuen Gracia, totes les meves alegríes son les teves rialles, tota la meva il-lussió que m'estimis Si penses una paraula amarganta trossege-la amb les dents i llença-la... Si la teva paraula es d'amor diga-la poc a poc perque pugui fruir-la mes estona. M'estimes?

GRACIETA

(dolçament) Des de sempre...

VICENTÓ

(Amb esclat) Tu ets la meva vida!

GRACIETA

(lentament) El meu cor es teu.

ESCENA VII

Els mateixos, Roseta i el senyor Rius.

SR. RIUS

(que ve mig discutint amb la senyora Roseta)
Li dic que si.

ROSETA

I si ella no el vol?

SR. RIUS

L'ha de volguer per força

ROSETA

(*una mica imperativament*) Per força, per força!...

SR. RIUS

Vosté i jo ho arreglarem aixó.

VICENTÓ

(*sortint-los a rebre*) No cal que s'encaparrin, soc feliç del tot. Tinc la promesa de la Gracieta,

GRACIETA

Nosaltres ja ho hem arreglat avans.

SR. RIUS

Ho veu senyora Roseta, ho veu?

ROSETA

(*rient*) Pero no sigui babau, senyor Rius... De debó es pensava que venia de l'hort... i no sabia el que passava per aquests barris?... (*pel cor*).

SR. RIUS

(*a n'els joves*) Com ha sigut? com ha sigut?

GRACIETA

No ho se.

VICENTÓ

Ni jo tampoc. Ha succeït lo que havia de succeir... que no es pot viure aprop d'una noia hermosa i tant com cal... sense enamorar-se'n.

GRACIETA

I que un amic, jove i honrat, es sempre com un arbre d'ombra plaventa.

SR. RIUS

(a Sra. Roseta) I no es pensi; joestic mes content que ells mateixos... (a tots) Voleu que organitzi una festa al carrer... amb llum a la veneciana.

VICENTÓ

Ja tenim prou festassa al cor... oi, nena?

SR. RIUS

Apago el llum!

GRACIETA

Vicentó!

SR. RIUS

(*cercant coses que els hi vinguin de gust*) Voleu que anem a fer un dinar a les Planes...

ROSETA

Jo em canso.

SR. RIUS

(*en el paroxisme dels acudits*) Voleu, voleu... que us faci una abraçada.

GRACIETA

Oh, sil... senyor Rius!

SR. RIUS

Senyora Roseta: Aquí on t'el veu a n'aquest bordegás... Cinc anys per dir una paraula (*a n'el noi*) s'acabat aixó de fer malbe el guix... escrivint... «Gracies». I are no m'amoïnís mes: A casar-se de seguida, de seguida... (*a la senyora Roseta*) Miri si n'estic de joiós... que a ne vosté li demanaria una cosa.

ROSETA

(*Tement una declaració de darrera hora*) Calli... calli!

SR. RIUS

Com vulgui (*a n'els nois*) Li volia demanar que se'n vingué a viure amb nosaltres.

GRACIETA I VICENTÓ

Sil! Sil!

ROSETA

No pas per are.

GRACIETA

Jo la convenceré.

SR. RIUS

Fes-ho. (*a Roseta*) Senyora Roseta; jo ho dic ben alt que amb la seva filla me'n enduc una joia... però vosté... del noi... que me'n diu del noi?

ROSETA

Que vol que li faci també una abraçada?

VICENTÓ

(*anant-hi*) Visca!

ESCENA DARRERA

Tots i l'Antonet que entra molt decidit, però al veure l'animació del quadre comprén lo que passa, i per no fer un ridicol, deixa anar mentres parla, per terra, els clavells gemats que portava.)

ANTONET

Bon dia... (*per ell*) quina mala hora.

ROSETA

(*que es l'única que li está un xic atenta*) Endavant Antonet...

ANTONET

Res... res: veig que están una micota enfeinats i jo també en tinc una mica de feina... No mes venia a dir-loshi que ja he trobat la mestreja d'aquell mocador... saben?

ROSETA

(*no sab de que va; pero Gracieta li fa una in-*

dicació expresiva volguent-li dir que no hi dongui importancla) Val mes aixis.

ANTONET

Es clar. Que hi farem? Passint-ho bé

SR. RIUS

(fregant-se les mans de content) Alantel!

VICENTÓ

(A Gracieta) Oi que no mes m'estimes a mi?

GRACIETA

No mes.

SR. RIUS

(molt content) I are us dic una cosa... Si avans de l'any em doneu una alegria ben grossa... traspasso el Mediterrá.

GRACIETA

(festossa) Nadant.?

ROSETA

(rient) Amb carbaçes?

SR. RIUS

(picat per aquesta paraula) Ep! ep! Lo de vos-
té no hi ha arribat a carbaça.

VICENTÓ

(aclarint-ho) El Mediterrá es el nom de la
nostra botiga de confeccions.

SR. RIUS

Vui dir que vosaltres sereu el amos del Me-
diterrá.

ROSETA

(amb amor i interés) Voste es molt bó.

SR. RIUS

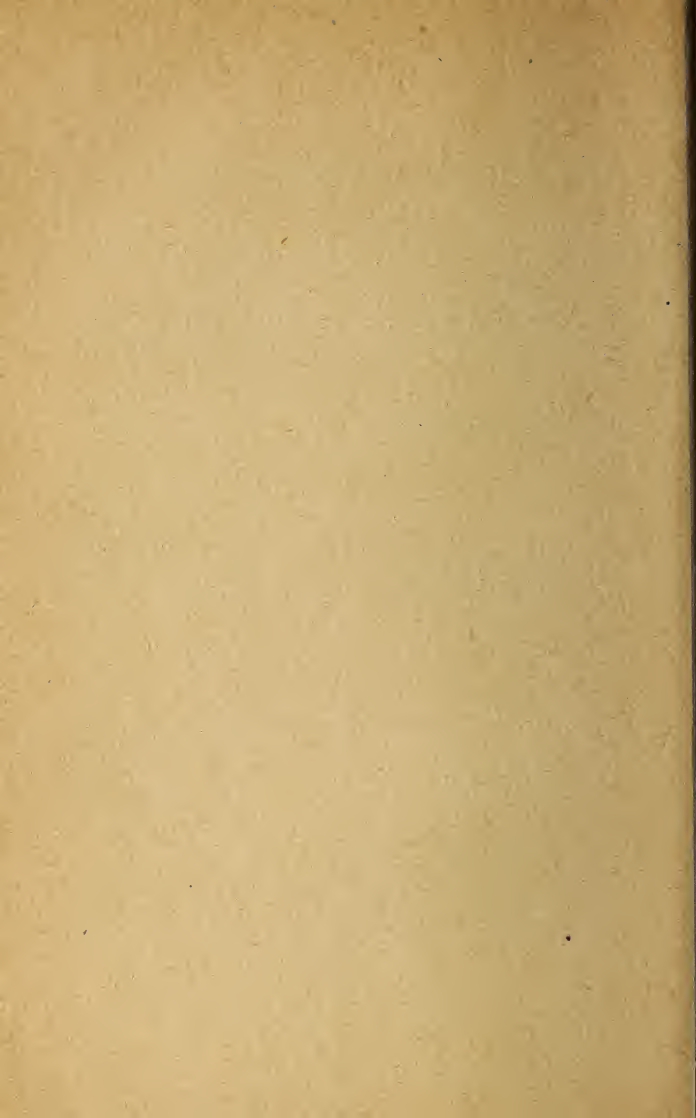
(anant-se emocionant) I tu, estima'l força...
que s'ho mereix... Tu vals molt... molt! pero per
mi, lo que val mes de aquest mon, per qui oferir-
ria fins la sang i la vida... es el noi... el meu
noi... i t'el dono!

*(S'asseu aprop de la taula i es posa a plorar
dolçament. Roseta i Gracia van a conçolar-lo)* *(El
noi, fent que ningú el vegi, s'aixuga una llágrima).*

Va caient el TELÓ

Obres del mateix autor

Mariquilla	Drama en 1 acte.
¡Pobre Mare!.	Monòleg.
La Boja de la Creu	Drama en 1 acte.
La Flor de la Joventut	Visió dramàtica.
La Revolta Social	} Comèdia satírica en 1 acte.
Cancó de Bressol	} Adaptació de la comèdia en 2 actes d'en G. Martinez Sie- rra " <i>Canción de Cuna</i> ".
Rabadana	} Adaptació de la comèdia en 2 actes d'en Jo- sep Ramos Martín " <i>El Re- dil</i> ".

PREU Una pese